

РОБОТИ

**УЧАСНИКІВ ОБЛАСНОГО ЗАОЧНОГО
КОНКУРСУ**

«ЛІТЕРАТУРНИЙ ПРОСТІР»

ЗДОБУВАЧІВ ОСВІТИ ТА ПРАЦІВНИКІВ

**Державного навчального закладу
«Ярмолинецький агропромисловий
центр професійної освіти»**

НАША МОВА

**Наша мова – калинова,
Наймогутніша з усіх.
Де лунає рідне слово,
Чути там дитячий сміх.**

**Наша мова – мелодійна,
Ллється наче потічок.
Вона справжня і надійна,
Не спіймаєш на гачок.**

**Наша мова, то є зброя,
Що тримає міцно стрій.
Українська мова моя,
Переможемо цей бій!**

Віталій С о б к о, 2006 р.н.,

з д о б у в а ч о с в і т и

Д Н З

«Я р м о л и н е ц ь к и й А Ц П О»

ЯК ХОЧЕТЬСЯ...

**Як хочеться миру і тихої ночі,
Щоб спів солов'я розбудив новий день.
Не бачити більше заплакані очі,
Загублені долі і горе людей.**

**Як хочеться бачити зброю в музеї,
А мужніх героїв живих серед нас.
Не цвинтарні мають бути алеї,
Бо хто нездоланний, настане їх час.**

**Як хочеться жити і просто радіти,
Не карту червону шукать в мережі.
Щоб птахи безпечно змогли прилетіти
І звити гніздечка, а не муляжі.**

**Як хочеться миру, усмішок щасливих,
народження славних нових поколінь
Під небом спокійним, таких незрадливих
Малих українців, що знищили тінь.**

*Галина Шматлай, 1986 р.н.,
викладач центру*

ДНЗ "Ярмолинський АЦ
ПО»

ЗЕМЛЯ ЛЕТИТЬ НАВСТРІЧ

**Всього хвилина до стрибка,
Товаришам дивлюсь у плечі.
І парашута білий шовк
Уже готується до втечі.
Всього хвилина. Мало так...
Літак ось сонця доторкнеться.
І піт стає гірким на смак,
І серце у чеканні б'ється .
Всього хвилина на жалі,
А потім – «бій», «вогонь», «атаки»...
Скоріш торкнутися б землі,
Припасти до червоних маків.
Всього хвилина. Синя мить...
Летять навстріч сади і луки-
Земля навстріч мені летить
І простягає теплі руки.
Всього хвилина... І вона
У травах й вирвах полігону.
Стане такою, що збагнеш
Її напруженість червону.**

*Борис Фурман, 1955 р.н.,
сторож*

ДНЗ «Ярмолинський АЦ
ПО»

ТВОЄ КОХАННЯ

Твоє кохання – дивина.

Палає, серце зігріває.

Як рай квітучий в небесах.

Немов на крилах підіймає.

Твоє кохання – це життя.

І сповнене таких дарунків,

Які вертають із забуття,

Приносять море поцілунків.

Твої обійми – розкішний сад.

Як та троянда розквітаю.

Не хочу чути чужих порад.

Так міцно я лиш тебе кохаю.

Оксана Ходаковська, 2005

р.н.,

здобувачка освіти
ДНЗ "Ярмолинецький АЦПО»

**Моє майбутнє проступа переді мною.
Що (мого) кроку наближається мета.
І вже минулого – за рогом, за горою –
Не впізнаю в цих непізнаваних містах.**

**Уже відомо, хто зі мною буде
Стрічати разом (коли раптом) Судний день.
...В жури обіймах – вічне й перебуте,
Тривожний сон краде слова з пісень...**

**А потяг мчить удаль, немов шаленець.
Хатки не мріють, а мигтять, мов тіні.
Страшна краса – у ритмі, танці, веремії!
Давно її я не торкалась оком, серцем...**

**Я відчуваю мій легенький вітер.
І моє листя шелепочу під ногами.
Усе навколо незбагненно справжнє, рідне...
Я нині вдома. Я на ґанку біля брами.**

О л е н а Р о з к о л о т ь к о , 1996

р . н . ,

**з д о б у в а ч к а о с в і т и
Д Н З “Я р м о л и н е ц ь к и й А Ц П О »**

